

We made it happen

Wéi iwwerall dréit och bei eis d'Vergaangenheet e wesentlechen Deel zum Tourismus bäi: de Bockfiels mat de Kasematten, den Huelen Zant, d'Dräi Eechele mat hirem Festungsmusée, déi nei Dauerausstellung am Lëtzebuerg City Museum, de MNHA an déi üblech Reschter vun den ale Réimer. Esou eppes zitt ëmmer. D'Geschicht, ob elo d'Grëndungsgeschicht oder d'Mëttelalter mat senge Buerger a Schlässer, ass also nohalteg am gudden Sënn, sie leeft weider, gëtt zweckentfremt, fir kënne weiderzeliwwen, a vrun allem léisst sech Fric domat maachen, an dodra si mir gutt. An dat gëllt och fir eis Zukunft, déi mer op de Mound schéissen, vum Melusina bis op de Mound an e bësse méi wéi däusend Joer, dat soll emol een eis nomaachen. Ka keen, eng Nix hat een oder et hat ee se net. An och bei aller Gender-Villfalt ginn haut keng Frae mat Fëschschwänz méi produzéiert.

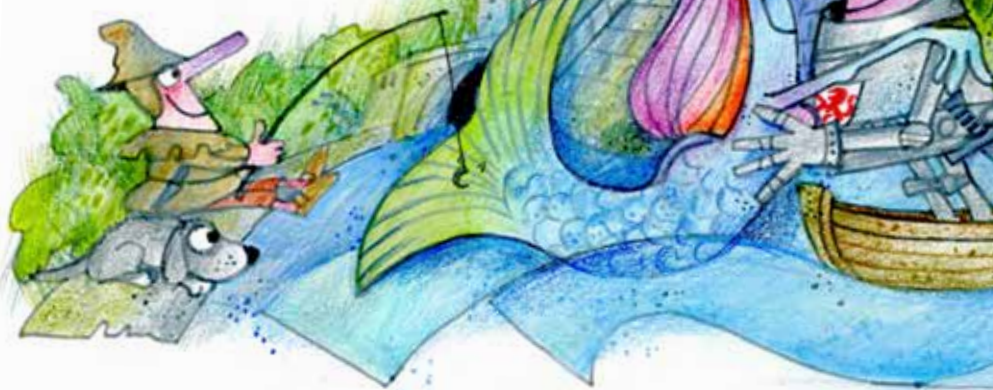
Apropos nohalteg, dat kléngt esou schrecklech no iwwersatene Däitsch, gëtt et dann do wierklech kee coolt englescht Wuert, dat mer abiergere kéinten, zum Beispill lasting oder sustainable („sastéinebel“ fir d'Bloggeren a spéider den lod). Mir sinn a leschter Zäit dach esou frou mat eiser Sprooch, datt mer se stänneg mussen op Englesch iwwersetzen, wat méi Englesch wat léiwer, besonnesch wann et ëm Slogane geet, make it happen, a firwat och net, tëscht Winter Lights a Summer in the City.

Et sief, zréck an d'Vergaangenheet, déi lescht 150 Joer, oder méi genee, bis bei den éischten Tram, also net dee mat de Päerd, mä deen duerno. Dee ganz bestëmmt Nohaltegkeet bewisen huet, well no engem hallwe Joerhonnert Paus, no vill Gestreits, endlosen Diskussiounen, no Besichtigunge vun den Trammen an hallef Europa, no Etüden an Table-ronden, ass en erëm do, an enger hypermoderner Versioun. Genial! Woumat kloer dierft sinn, wou ech mech an dësem Pro- oder Kontra-Sträit positionéieren: ech si fir den Tram, an doudfrou that we made it happen. An dat net nëmmen aus verkéierstechneschen oder ëmweltfrëndleche Grënn, dat huet och mat enger gewësser Nostalgie ze dinn, och wann ech iwwerzeegt sinn, datt déi gutt al Zäiten ëmmer nëmmen nodréiglech gutt waren. Mä den Tram war

fir déi meescht vu menger Generatioun dat éischt Transportmëttel, ben, no der Kannerkutsch, dem Dräirad an der Trottinett.

Schéi ware se, déi al Trammen, si haten deemools schonn déi typesch Stater Faarwe Blo a Giel a bannendran déi waarm blénkeg vernéiert Sëtzer, op déi kee vun eis deemools d'Schong geluecht hätt, de Schaffner hätt eis Watgelif gesot.

Als Kandsi mer net dacks mam Tram gefuer, mir haten nëmmen eng aachthonnert Meter bis an d'Schoul, zwar laanscht d'Haaptstrooss, mä esou geféierlech war déi nach net, vill Autoe sinn net dorëmmer gefuer, an d'Mamme waren och nach net hire Kanner hir Taxischauffeusen. Éischtens haten déi meescht Familljen (op d'mannst an deem Milieu, an deem ech grouss gi sinn) nach keen Auto, a wa s'ee gehat hätten, wiere mat ganz wéinegen Ausnamen nëmmen d'Männer domat gefuer. Bestuete Fraen waren deemools vrun Gesetz net volljäreg an haten net vill ze radetten, a Saudi-Arabien ass et nach haut net besser.

Mam Tram si mer nëmmen an d'Schoul gefuer, wann d'Wieder wierklech ënnert aller Klarinett war. Mä dofir ass et heiansdo vu Beggen mat der Nr. 10 bis op d'Theaterplaz gaangen, wa meng Mamm an der Stad Kommissiounen hat. Dat war eppes Besonnesches, vrun allem, wa mer och nach an d'Patisserie gaange sinn an do eng Eclair giess hunn oder esou där schéiner ronner Kichelcher ee mat vill Schockela drëm an dran, deem säin Numm een haut net méi soen dierf. Oder Kamelle kafe gaange sinn an dat klengt Geschäft nieft dem Sternberg, deem säin Numm een och net méi soen dierf.

Den Tram war och déi éischt Etapp, wa mer Allerhellegen op d'Griewer oder am Laf vum Joer op d'Kiermes an de Minett gefuer sinn. Vu Beggen bis op d'Gare a vun do mam Zuch weider. Fir d'Eltere war dat zimlech stresseg, d'Logistik war net einfach mat klenge Kanner, besonnesch well mer net un déi Zort vu Mobilitéit gewinnt waren an ëmmer d'Gefor bestanen huet, datt et engem vun eis schlecht géif. Den Auto huet een déi Zäit scho guer net verdroen, wann dat dann emol eng Optioun war, an de Fliger war just en Dram, dee ganz

seelen emol iwwert eis geflunn ass, wa mer am Minihaff vrun Haus gespilt hunn.

Ech hat d'Chance, datt den Tram mer bis op Septième erhale bliwwen ass, ech sinn dat éischt Joer nach domat an de Meedercherslycée op de Lampertsberg gefuer. An duerno si mer geplënnert, an den Tram ass verschwonnen, en Affer vum Fortschrëtt, vum Bus a vrun allem vum Pkw, deem onwiderstéileche Symbol vu Fräiheet an Onofhängegkeet. Vun der Fräiheet, stonnelaang am Stau ze stoen, eis CO2-Wärter z'erhéijen an eiser Economie duerch ausgefallen

Aarbechtsstonnen ze schueden, mä dat wousste mer deemools nach net. A wa mer et gewosst hätten, wiere mer awer mam Auto gefuer, et huet ee jo awer seng Prioritéiten, an den Auto ass schliisslech kee Fortbewegungsmittel wéi déi aner mä e Statussymbol. Och haut nach.

Am Tram op Septième war et lëschtég, et waren ëmmer déiselwecht Männer dran, déi sech Dag fir Dag véiermol do begéint sinn a sech e bëssen defouléiert hunn, éier se doheem erëm d'Autoritéitspersoun gespillt hunn. Well déi Zäit ass ee jo an där Mëttespau vun zwou Stonnen heemgefuer, schliisslech hat een do eng Hausfra, där hir helleg Flicht et war, der Famill pénktlech d'lessen op den Dësch ze stellen. An d'Fraen hunn dat mat der gréisster Selbstverständlechkeet gemaach, hir Mammen haten hinne bäibruecht, datt beim Mann d'Léift duerch de Mo geet, an et war wichteg, déi z'erhalen. Well vun

wéinst eiser ganz spezieller Logik. Dat heescht, den Tram ass d'Reaktioun op eng Verkéierssituatioun, déi onméiglech ginn ass. An déi elo am Fong misst e Koup besser ginn. Dat wier natierlech ze schéi fir wouer ze sinn, an dat ass et och. Well gläichzäiteg maache mer alles, fir méi Leit an d'Land ze kréien, déi natierlech och Transportmëttel brauchen, sou datt dat aalt Ongläichgewicht (hoffentlech eréischt no enger klenger Otempaus vun e puer Joer) weider dauert, esouguer, wa mer an nächster Zäit d'Aarbechtsplazen e bëssen dezentraliséieren. Och dat ass eng Form vu Sastéinebility, eis Problemer behalen hir Nohaltegkeet, well d'Politiker einfach ze frou mat deem Wuert sinn. Dofir soll elo kee mengen, mir géife matzen an eiser Tram-Euphorie op d'Iddi kommen,

der Léift hong de Portmonni of an herno d'Wittfraerent an d'Haus, dat spéitstens duerch d'Liewensversécherung ofbezuelt war, wann de Mann ee Joer no der Pensioun de Geescht opginn huet.

Natierlech ass den Tram haut eppes ganz aneshtes, mat elegantem Design, gestreamlined (bitte sehr!), richteg flott gesäit en aus, a wa mer déi potenziell Benotzer och nach dovun iwwerzeegt kréien, datt en einfach zu engem zäitgemëisse Lifestyle gehéiert, misst eigentlech alles lafen resp. fueren, wéi et soll. A neen, pardon, kann et jo net,

eis de Kapp iwwert déi nächst Etapp ze zerbréchen, also iwwert déi ëm d'Mëtt vun dësem Joerhonnert ongeféier, wa mer nach e puer honnertausend Leit méi hei am Land hunn. A wa mer et dann enges Daags noutgedronge maache müssen, wäert dach kee vun eis erwaarden, datt mer déi nächst Etapp rationell a verstänneg iwwert d'Bühn bréngen, ouni weider Joerzénkten Diskussiounen, Gestreits a Getrântels.

Mä fir de Moment ass dat eis egal, Haaptsaach, meng Generatioun kann op hir al Deeg erëm mam Tram fueren. Wéi

an der Kannerzäit. Just mat deem ganz besonnesche Gefill vu postmodernem urban life, wéi hip ass dat dann! Nëmme schued, datt mer net och een um Mound baue kënnen, elo hu mer all dee wonnerbaren Tramsknowhow, an esou bal d'Linnen all ausgebaut sinn, kënnen mer näischt méi domat ufänken. Dobäi wier et dach flott an och iergendwéi romantesch, wann ee bei Vollmound kéint gesinn, wéi den Tram wéi e Wuerm iwwert de Mound krabbelt. A mir kéinten

... stolz den Noper weisen,
Datt mir nun och de Wee hu fonnt,
Zum mega gäilen Zukunftsbond.

Josiane Kartheiser